

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΗΙ

Τ Α ΜΑΤΙΑ

(Του 'Ιταλού G. STRANI)

Απόψε νοιώθω τὰ βαρέα καὶ τὰ μεγάλα μάτια, καὶ παραρῆ ἀνεξήγητῆ μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά, κάτ' ἀπὸ τ' ἄσπρο μέτωπο τραυματικὰ καὶ μαύρα ν' ἀστράφτουν, νὰ σκορπίζουε μὰ λάμψι ξηροτικά.

Καὶ πάλι ἀγνώστια τὰ θυροῦ περιφάνια ἠφρομένα νὰ ρίχνουν βέλη πύρινα μ' ἀδάμαστον καιμῶ, καὶ κωμμένο κ' ἄδοξο νὰ ὀμοῖον γιὰ νὰ μὲ ρίξουν σὲ μὴ μεγάλῳ ἄβυσσο μὲ δίχως τελειομῶ.

Καὶ μάτια τὼρ' ἀναζητῶ τὴ μάγισσά μου Μοῖρα νὰ λύσῃ τ' ὄχιον βάσκαμα καὶ τὸ βαρὺ δεσμῶ, πάντα τὰ μάτια στέκουε μαγνητικὰ μπροστά μου καὶ μάτια, μάτια, μάτια μὲ θέρημ τὴν καλῶ.

Μέσ' στὴν διελή τὴν κόλπει πὸν μ' ἀνοῖξαν θὰ πέσω, μέσ' στὴν πηγή τὴν πόσην καὶ λαίμαργα κ' ἀργά θὰ πῶ στὴν κοιλίᾳ τῆς Ζωῆς τὰ φίλτρα τοῦ Θανάτου, τὴν 'Αἰσρία τὴν ὀμοῖα καὶ τὴν ἠδονικά.

Μετάφρ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ Ο ΚΑΙΡΟΣ

(Του W. R. SPENCER)

"Εἴεν" ἀργά, πολὺ ἀργά, μόλις τὸ (βλέπετὶ τώρα μὲ τὴν γλυκεῖά σου συντροφιά πὸς πέ- (ρασον ἢ ὄρα.

Τοῦ χρόνου τὰ πατήματα τ' αὐτὶ μᾶς (δὲν τὰ παίρνουν, ἀλλὰ πατὰ στὰ λουλοῦδα τ' Ἀπρίλη (καὶ διαβαίνει.

Ποῶς μὲ τὴν ἄμω μπόρεσε, πὸν στήν (γλεψόφρα λέγεται, να δὴ τὴν ὄμα πὸν περῶν καὶ τὴ ζωῆ (μᾶς κλέφτει,

οἶν πέφτοντας οἱ κόκοι τοῦ ἀστρά- (φτουν σάν διασπῆντια καὶ μᾶς ἀποτιπρόνουνε τὰ θολομένα (μάτια!

Καὶ ποῶς τὸ γοργοπέταμα θὲ ν' ἀ- (κρδομετρήσῃ τοῦ χρόνου πὸν χειροῖμενος κάτοια χι- (ρὰ μᾶς φέρνει

μὲ τὰ ὀλόχρωνα γτερά, πὸν τῶχουε (δανείσει τοῦ Παραδεισοῦ τὰ πούλια γιὰ νὰ (γγοργοδιαβαίνει!

Κ' ἀπὸ τὸ 'Αγγλιῶδ).

ΔΗΜ. ΣΤΑΝΣ

καπέλλο τῆς καὶ τὸ ἔδωσε στὴν ἱστέρειά, ποῦζε κατέβει στὴν αὐλή. Περσποτέρο ἀνήσυχος τώρα ὁ Γιώργος, ἔβασε τὴ Λίζα ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ἔναρωτήσῃ :

— Μὰ τί ἔχεις λοιπόν, ἀγάτη μου; — Γιατί δὲν ἤρθες τὸ πρωί; ῶτῃς ἡ Λίζα. — Ἄπὸ τὸν ἐξ; Μὰ σοῦ τὸ ξέγγισα. Τὸ δόνα μου, μεροῦλια μου.

Ποῦσαι... ποῦσαι φρενὰ καὶ πῆγα στὸ γκαρῶ. Σωματῆσῃ με ἐπὶ τέλους. Καὶ φῆσῃ μὲ, ὅπως πάντα... — 'Ὀχι, εἶπε σοβαρὰ ἡ Λίζα. 'Ἐγω νὰ σοῦ μιλήσω. Σωματῆσῃ καὶ πὸν μὸν σπιαφῆε τὴν καρδιά.

Ὁ Γιώργος ὁάσπεσε. Τί ἦταν αὐτὸ; Τὸ μισαλὸ του πῆγε στὴ σῆσι του μὲ τὴ Φλόρα. Μήπως εἶχε μᾶθε τίποτε τὴ Λίζα; — Μιῆσέ μου, Λίζα, λέξέ μου πρῶτορα τί τρέχει, τὴν παρακάλεσε μὲ κάτοια, παραρῆ. 'Ἐχεις κανένα παράτομο μαζὸ μου, ἀγάτη μου; — 'Ὀχι, Γιώργε.

Ὁ Βρονᾶς ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι. — Τότε, τί σοῦ συμβαίνει, Λίζα; — Ἡ Λίζα ἔσπυρε τὸ κεφάλι τῆς καὶ φηθῆσῃ μὲ εἰλα κωνῆ λύση :

— Πρέπει νὰ πάρομε ν' ἀγαπιώμαστε!... Πάλι τὸν ζῶσανε τὰ φρεῖδα τὸ Βρονᾶ. — Γιατί; ῶτῃς. Γιατί, Λίζα; Καὶ παρῆμε τὴν ἀπάντησὶ τῆς μὲ κάτοια ἀγωνία.

Ἡ Λίζα δίστασε λίγο καὶ τέλος ἀποκρίθηκε : — Γιατί γινώμαστε ἐμπόδιο σὲ μὴ ἄλλη ἀγάτη, πὸ μεγάλῃ, πὸ ἀληθινῇ, πὸ βαθεῖα ἀπ' τὴ δική μου. 'Ἐγὼ, ἀπὸ μέρους μου, τὸ πῆρα ἀπόφασι. Γιώργε. Θὰ τραβηχτῶ. Θὰ θυσιαστῶ. Πονῶ... Ἡ καρδιά μου κομματιάζεται, μὰ δὲν μπορῶ, δὲν ἄρεται νὰ γίνῃ ἄλλοῦς. Μ' ἐνοῖσῃ;

Ὀχι. Δὲν ἐνοῖσῃσε, δὲν καταλάβαινε τίποτε. Τάχε κωρολεπτικῶς χωμένα. Νόμιζε πὸς νεφροῖστανε. Τὶ λόγια ἦσαν αὐτὰ; Τί ἔσθῃμαναν;... — Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς; τὸν ῶτῃς ἡ Λίζα, βλέποντας τὸν σκεφτικῶ καὶ νομίζοντας πὸς βουθάθηκε ἀπ' τὴ λύση... (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ τελευταία ρεντινικῆ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Βενεσακίτου. Ὁ Διογένης καὶ τὰ κοσμήματα. Μία ἀπάντησις γεμάτη ἀλλεῖα καὶ σαρκασμῶ. Ὁ πόδες τῆς μητέρας τοῦ Νέρωνος. Τὶ ἀπάντησι τοῦ Μαντεῖο. Τὸ μοιρῆ... Τὸ μυστικὸ τῆς ὕψεως τοῦ Μπρονταλιῶ. Πῶς τὴν ἐπαῖον εἰ Ἐβραῖοι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ πνευματωδέστατος ἐπίσκοπος τοῦ Βενεσακίτου εἶχε διατηρήσει τὴ φρενὴ καὶ σκοπτικὴ του διάθεσι μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν του.

Λίγῳ ὄρα πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του δέταξε νὰ τοῦ φέρουν μπροστά του τὸ μολυβένιο φέρετρό του εἶχε παραγγεῖλει καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὸν ἱερῆτό του τοῦ εἶπε μὲ γλυκύηλο :

— Ἴδοῦ ἡ τελευταία μου ρεντινικῆ! Ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ τὴν κλέψῃς κ' αὐτὴ!...

Κάποιος πλοῦσος ἔδειχνε μᾶ μῆρα τὰ πολετικῆ του κοσμήματα στὸ Διογένη.

— Σὰς εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε ὁ κενικός φιλόσοφος, γιὰ τὰ θαυμάσια αὐτὰ πράγματα πού... μοιράζεστε μαζὸ μου!

— Τί σημαίνει αὐτό; ῶτῃς μ' ἐκλήξει ὁ πλοῦσος. Ποῶς σὰς εἶπε πὸς τὰ μοιράζομα μαζὸ σας;

— Μὰ βέβαια τὰ μοιράζεστε μαζὸ μου, ἀφοῦ μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὰ βλέπω, τοῦ ἐξήγγισε ὁ Διογένης. Μήπως ἐσεῖς κάνετε τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ τὰ βλέπετε;...

Ἡ Ἀγροπλίνα, ἡ μητέρα τοῦ Νέρωνος, ἡ ἁπία ἤθελε μὲ κάθε θυσία νὰ ἀνεβάσῃ τὸ γινὸ τῆς στὸ θρόνον, πῆγε κάτοτε καὶ στὸ Μαντεῖο καὶ ῶτῃς γιὰ τὴν τύχη του.

Ὁ νέος αὐτός, τῆς ἀποκρίθηκεν οἱ χρησμοί, θὰ γίνῃ βασιλεῦς, ἀλλὰ θὰ σκοτώσῃ τὴ μητέρα του.

— Ἄς μὲ σκοτώσῃ, ἀπάντησε ἡ φιλόδοξῃ μητέρα, ἀφοῦ μονάχα νὰ τὸν ἰδῶ στὸ θρόνον!

Καὶ πραγματικὰ, ὅταν ὁ Νέρων ἔγινε αυτοκράτορας τῆς Ρώμης, δέταξε νὰ σκοτώσῃ τὴν μητέρα του.

Ὁ Μπρονταλιῶ, ὁ περίφημος ἐκκλησιαστικὸς ῥήτορας τῆς Γαλλίας, ῶτῃς κάτοτε ἀπὸ ἕναν γιατρὸ ποῖα δίστα ἀκολουθεῖσῃτε καὶ εἶχε τέτοια ἀτοαλένια ὕγια.

— Γεμιατικῶ μονάχα μὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, ἀποκρίθηκε ὁ λιτοδιδασκὸς Μπρονταλιῶ.

— Προσῆξε, σὰς ἔκτεσῃ, τοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς, νὰ μὴ διαδώσετε τὸ μυστικὸ τῆς ὕψεως σας, γιατί τότε ἐμεῖς οἱ γιατροὶ κινδυνεύομα νὰ μετῶμα χωρῆς ἐργασίᾳ...

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάνου Μαχμοῦτ Β', οἱ Ἐβραῖοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἤρθαν πὸς θρηματικῶς φιλονεικίαις μὲ τοὺς ἐκεί Μουσουλμάνους, ἱσπαστηρίζοντες ὅτι μόνον αὐτοὶ θάπταναν στὸν Παράδεισο.

Κι' ἐμεῖς λοιπόν ποῦ θάμιασε; ῶτῃσαν οἱ Τοῦρκοι. Οἱ Ἐβραῖοι δὲν εἶχαν τὸ ἄθαρξ νὰ τοὺς ἀποκλείσουν ἐντελῶς ἀπὸ τὴ βασιλεία τῶν ὀφειῶν καὶ τοὺς ἀπάντησαν συμβιβαστικά :

— Ἐσεῖς θὰ μόνετε στὰ περιχώρα τοῦ Παραδεισοῦ. Τὰ λόγια αὐτὰ τῶν Ἐβραῖων ἔφτασαν καὶ στ' αὐτὰ τοῦ Σουλτάνου, ὁ ὁποῖος ἔησπεσε ἀρομῆ καὶ τοὺς φορολογῆσῃ.

Ἀφοῦ λοιπόν οἱ Ἐβραῖοι μᾶς τοποθετοῦν ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο, εἶπε, εἶνε ὀμοῖα νὰ μᾶς καταβάλλουν τὰ ἔξοδα νὰ κατασκευάσομα τοὺλάχιστο περίπτερα, γιὰ νὰ μὴν πεθάνομα ἀπὸ τὸ χροῖ!...

Καὶ τοὺς ἐφορολόγησε ἄγρια.

Δυὸ Ἰησοῦτες μοναχοὶ ῶτῃσταν κάτοτε τὸν περίφημο φιλόσοφος Ζάν Ζακ Ρουσσὸ πὸς κατορθώσαν νὰ μιλή γιὰ ὅλα τὰ ἔθνηματα μέσα στὰ ἔργα του μὲ τὸσον ἐνθουσιασμῶ.

— Ἐχοῦ στὴ διάθεσί μου ἕνα μυστικὸ, τοὺς ἀπάντησε ὁ φιλόσοφος, τὸ ὁποῖο εἶνε ἀδύνατο νὰ μεταχειριστοῦν ἀνθρωποὶ σάν ἐσεῖς. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ εἶνε, ὅτι ποτὲ δὲν κρῶβῃ δ.τι ἔχω στὸ νοῦ μου!...

Ῥώτησαν κάτοτε τὸ Μαρτῶ Φρενδερίκο :

— Τί τιμωρία θὰ ἐπεβάλλατε σποὺς κατοίκους μᾶς περιφερείας, ἂν ἔπερταν στὴ δυσμενεία σας;

— Θὰ τοὺς ἔστειλα ὡς Ἐπαρχο ἕναν σοφὸ ἀπάντησε ὁ εἰρὸν μονάχης.